కథానిక

'టెక్నికలర్ పీడకల!

రచన: 9.6.1974 తొలి ముద్రణ ఇదే!

కే.సే. రామవరపు వేణుగోపాలరావు

రామేశం అప్పటికి పదిసార్లేనా అడిగి వుంటాడు. అన్నిసార్లూ ఓపిగ్గా ఆ పక్కనున్న పెద్ద మనిషి జవాబు చెప్పేడు. నెత్తి మీదికి నలభై యేళ్ళొచ్చిన రామేశం, ఇవాళ, జన్మలో మొట్టమొదటిసారిగా ఓ బ్రహ్మాండమైన హోటల్‌కి వెళ్లి, విస్కీ సేవిస్తూ, క్యాబే డాన్స్ చూద్దామని బయలుదేరాడు... ఆ పెద్ద మనిషి అన్నిసార్లు చెప్పినా అటు వెళ్లే బస్సు ఇక్కడ ఆగుతుందో ఆగదో అని రామేశం అనుమానం.

రామేశం పెళ్లయిన మర్నాటి నుంచీ, పెళ్లాన్ని ప్రేమించడం మానేసాడు. పెళ్లాన్ని తప్ప మరొకర్ని ప్రేమించగలిగే అవకాశం, స్తోమతా అతనికి లేవు. అంచేత అసహ్యించుకుంటూనే పెళ్లాంతో ఇరవయ్యేళ్లు కాపరం చేసేడు. ఈ మధ్య ఆ అసహ్యం మరీ ఎక్కువైంది. అందుకు ఎన్నో కారణాలున్నాయి. చిన్న ఇరుకుగదీ, నలుగురు ఆడపిల్లలూ, ముసలి తల్లి, తండ్రీ, తన పంచని చేరినవిధవ చెల్లెలూ, రోజుకి పన్నెండు గంటలు బట్టల కొట్టు సేల్స్‌మన్ ఉద్యోగం... దరిద్రం!

ఉదయం తను పేపర్లో చూసిన పేర్లు గుర్తొచ్చేయి. ఇవాళ సెక్సీ సబీనా, లవ్‌లీ లైలా, సెక్సయ్‌టింగ్ సరితా డేన్స్ చేస్తార్ట... ఎలా వుంటుందో... జ్యోతిలక్ష్మి డాన్స్‌లా వుంటుందా? ఛీ...ఇంకా బావుంటుందిట... ఒక్కొక్కటే... సెక్సీగా డేన్స్ చేస్తూ... తీసేస్తార్ట... రామేశం నరాలు జివ్వుమన్నాయి.

యజమాని తరపున బట్టలు హోల్‌సేల్ డీలర్ దగ్గర కొందామని వచ్చాడు రామేశం. హైదరాబాద్ రావడం అతనికి ఇదే మొదటి సారి. పొరపాటున డీలర్‌కి వంద తక్కువ ఇచ్చేడు. అతను చూసుకున్నాడు లెక్క, గాని, గమనించలేదు...వాడికేం, డబ్బుతో మహా బాగా మదించి వున్నాడు. అదిగలాగ - రామేశం వంద రూపాయల స్థితిపరుడై, తన చిరకాలపు కోరిక ఇవేళ తీర్చుకోబోతున్నాడు... రామేశం మనో నేత్రం ముందు అర్ధనగ్న సుందరీమణులు 'టెక్నికలర్'లలో నాట్యం చేస్తున్నారు...

***

రామేశం పెళ్లిలో అతని ఫ్రెండ్ ఒకడు బెర్ట్రాండ్ రసెల్ రాసిన *CONQUEST OF HAPPINESS* అన్న పుస్తకం ప్రజెంట్ చేశాడు. పెళ్లయిన నాలుగేళ్ల వరకూ అతనా పుస్తకం చదవలేకపోయేడు... తీరా చదివినా, విచారం మరీ ఎక్కువైంది. వారానికో పది రోజులకో, అందరూ నిద్ర పోయేక, అర్ధరాత్రి పెళ్లాం పక్కలో చేరి నప్పుడు అతనికి రసెల్ మాటలు జ్ఞాపకానికి వచ్చేవి:

TO BE UNABLE TO INSPIRE SEX,
LOVE IS A GRAVE MISFORTUNE TO
ANY MAN OR WO- MAN SINCE IT
DEPRIVES HIM OR
HER OF THE GREA- TEST
JOYS THAT
LIFE HAS TO OFFER

పైగా చేతులకి ఎముకలగూడు తగలడం... జుగుప్సతో చల్లారిపోయేవాడు... సందు చివర కొట్లో రహస్యంగా అద్దెకి తెచ్చిన పుస్తకంలోని మాటలని, మనస్సు మేర్లిన్ మన్రో మీద లగ్నం చేసి, మననం చేసుకునేవాడు:

"పర్సు బరువుగా వుందా?" అంది మేర్లిన్ మన్రో

"ఫర్లేదు" అన్నాడు తను.

"నేను ఖరీదు తక్కువ మనిషిని కాను"

"ప్రతీ ఆడది ఇదే చెప్తుంది..."

"ఎంతమందిని చూసేవు?"

"ఏం చెప్పను? లెక్కలు మర్చిపోయేను"

"అలాగా-అయితే నేనంటే నీకెందుకంత ఇష్టం?"

వెనుక నుంచి కావలించుకుని మెడ మీద ముద్దెట్టుకుంటే, రామేశం శరీరంలో రక్తం వొక్కసారి కరెంట్ షాక్ కొట్టినట్టు, డామ్ బద్దలైనట్టు ప్రవహించింది...కాసేపటికి ఉస్సురని నిట్టూర్చి, తన పక్క మీదికి లేచి వెళ్లి పోయేవాడు రామేశం...

***

వెధవ బస్సు ఎప్పటికీ రావడం లేదు. రామేశం సహనం యింకా చావలేదు. తనతో బాటు బస్ కోసం వెయిట్ చేస్తున్న జనాన్ని చూసేడు... ఎవర్ని చూసినా సెక్సీ సబీనా, లవ్‌లీ లైలా, సెక్సయిటింగ్ సరితా గుర్తు కొస్తున్నారు. తనెప్పుడో చిన్నప్పుడు చూసిన ఇంగ్లీష్ సినిమాలో స్ట్రిప్ టీజ్ చేస్తున్న 'పేరు తెలీని నటి' యొక్క వంపు సొంపులు మెదడులో బలవంతాన జొరబడి పిచ్చెత్తిస్తున్నాయి... చేతిలో వున్న పాత వీక్లీ తెరిచి, సినిమా సెక్షన్ చూడసాగేడు...బొమ్మలూ, అక్షరాలూ గజిబిజిగా వున్నాయి. డర్టీ బస్ ఇంకా రాలేదు... పక్కనున్న పెద్ద మనిషిని 'టైమ్' అడిగేడు.ఆయనవాచీచూడకుండానే 'నాలుగున్నర' అన్నాడు.

***

ఆనాడెప్పుడో ఒకనాడు... రామేశానికి చీకట్నే మెలకువ వచ్చింది. తల్లీ దండ్రీ చెల్లెలూ వీధి అరుగు మీద నిద్రపోతున్నారు. పిల్లలందరూ గదిలో ముసుగులు తన్ని నిద్రపోతున్నారు. నలుగుర్ని లెక్క పెట్టేడు. పెరట్లో నీళ్ల చప్పుడు. నెమ్మదిగా కుక్కి మంచం మీంచి లేచేడు. నిమ్మళంగా పెరటి తలుపు కొంచెం లాగేడు. గోలెం పక్కన రాయి మీద నిలబడి ఎవరో స్నానం చేస్తున్నారు. వెధవ చీకటి. లీలగా ఆకారం కన్పిస్తోంది... 'ఇంకెవరు, అదే!' అనుకున్న రామేశం ఆనందంతో మేఘాల్లో తేలిపోయేడు... 'మల్లాది' వారి 'మత్తకోకిల' గుర్తొచ్చింది... తనను షికారీగా, పెళ్లాన్ని ఆమెగావూహించుకున్నాడు. వారు రాసిన వాక్యాలు కూడా గుర్తొచ్చాయి:

"దగ్గరకు వెళ్లాడు. వెన్నెల విచ్చగానే, చంద్రబింబం కన్న మెరిసింది, ఆమె ముఖం. నూదివారం ఎడం లేకుండా పూనుకుని నిల్చున్నాడు. ఆమె చలించలేదు. వల్లమాలినచొరవ చేసి, పెదవి ఎంగలి చేశాడు. ముదురు పాకం హల్వా ముక్కలాగా అధరం వలు మొనకు ఎదురు తిరిగి గంటును కొరికింది..." ... మరోసారి... అతను... "మనసు నిలువ... ఎక్కడికీ పోవాలనే ఆలోచన లేకుండానే గట్టు పుచ్చుకొని ఎగువఎక్కుతున్నాడు;దూరాన... ఆమె జాడ కన్పించింది. బెదురుగా వెళ్లాడు. చెంగున లేడి పిల్లలాగా అతని కౌగిట్లోకి దుమికి - 'వెన్నెల వచ్చినా... ఎంతసేపని నీ కోసం వెదకాలి?' అన్నది ఆమె..."

-అంతే రామేశం ఒళ్లు వేడెక్కిపోయింది. గడప దాటి తలుపు దగ్గరగా వేశాడు. తడబడే అడుగుల్తో పరువంలో వున్న పొట్టేలులానడిచి వెళ్లాడు. పెనుతాచు పాము హఠాత్తుగా ఒంటి మీద పడ్డట్టు ఆవిడ త్రుళ్లిపడి గుండెల మీద వుమ్మకుంది. భర్తని చూసి "ఛీ వదలండి! ఓ పక్క తెల్లారిపోతున్నాది" అందామె. రామేశం ఏమీ వినే స్థితిలో లేడు. తడి ఒంటిని తమకంగా తడుముతున్నాడు... "అబ్బా... చెప్పేది మికే! మీ బాధ మీదే గాని ఇవతల వాళ్లది అఖ్ఖర్లేదా? ఎవళేనా ఇటొస్తారు...పైగా ఇవాళ శనివారం కూడానూ... ఇంకా పూజా గ్రట్రా చేసు కోవాలండీ...ఛీ- వదలండి!" అంటూఆవిడగొంగళిపురుగుని విదిలించినట్టు విదిలించేసింది. రామేశం వాడిగా, వేడిగా, దీనంగా ఆమె మొహంలోకి చూశాడు... అంతలో వెనక తలుపు చప్పుడైంది... ఒక్కసారిగా రామేశం చలికి వొణికిపోయేడు.

***

బస్సింకా రాలేదు. రామేశంలోని సహన శక్తి తగ్గిపోసాగింది. ఎందుకో, పక్కనున్న పెద్ద మనిషి వైపు చూశాడు. అతను చిరాగ్గా వాచీ చూసి "పావు తక్కువ అయిదు" అనేసి మొహం మరో వైపుకి తిప్పుకున్నాడు ... రామేశానికి ఒళ్లు మండింది. 'నిన్నెవడడిగేడు?' అనుకున్నాడు కసిగా. అంతలో - రామేశానికి పక్కనున్న పెద్ద మనిషిని తన్నాలనిపించింది...ఎదురుగా వున్న గొట్టాం పేంటూ - గురూ షర్టు కుర్రాడిని చితక పొడవాలనిపించింది...అల్లంత దూరంలో నిలబడున్న, పువ్వుల గౌనేసుకుని 'ప్రేమే సమ' చదువుతున్నట్టు నటిస్తున్న, రెండు వందల పొన్ల పిప్పళ్ల బస్తా ఎర్రని బుగ్గల మీద, గట్టిగా ఒకటి ఇచ్చుకోవాలనిపించింది... మరి కాసేపట్లో బస్సు రాకపోతే -అంతేచెయ్యాలి! అనుకున్నాడు.

***

మొన్నను... మొన్నీ మధ్యే... ఓ రోజు రామేశం బట్టల కొట్టులో ఒక్కడే వున్నాడు. నెలాఖరు గనక జనం లేరు... కాసేపట్లో రాబోయే యజమాని కోసం, మరో కుర్రాడి కోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నాడు... ఎంతో కష్టపడి, ఎంతో గుట్టుగా ఏర్పాటు చేశాడు... మధ్యాహ్నం, దగ్గరుండి తల్లినీ, తండ్రినీ, విధవప్ప చెల్లెల్నీ మేట్నీ సినిమాకి దిగబెట్టేడు. పిల్లలు అయిదైతేనే గానీ స్కూళ్ల మండి రాయి... ఇంట్లో పెళ్లాం ఒక్కర్తీ వుంటుంది. 'ఇంత చక్కని ఏకాంతం మరి దొరకదు... అన్నట్టు ఏకాంతం అంటే గుర్తొచ్చింది... ముని మాణిక్యం వారి కాంతం మొగుడితో ఏమంది?... ముందు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వింది... తర్వాత "కాకే మండీ, మీరు మటుకు మొదటి రోజుల్లో ఒక్క తీరాన స్వాధీనమైనారా? ఇంత కంటె ఎక్కువగానే బుసలు కొట్టేరు... ఓపిక పడితే ఎంత పోట్లగొడ్డయినా లొంగుతుంది" - అంటుంది... అలా బుసకొట్టాలి తను... ఏమైనా కానీ... అర గంటకి ఇంటికి వెళ్లేడు గంట పర్మిషన్ తీసుకుని... బుసలు కొడ్తున్న రామేశాన్ని, చూసి అతని పెళ్లాం నవ్వింది. మొహం అష్టవంకర్లుగా చేసి నవ్వింది... "పాపం, ఎంతాశ! ఇంట్లోకి రాకూడదు నేను... బైటే వుండాలి... అయినా పెళ్లికెదిగిన కూతుర్ని పెట్టుకుని ఏమిటీ పోకిరీ వేషాలు...?" -అని మందలించింది. రామేశం నీరసంగా కూలిపోయేడు. నిస్పత్తువగా మళ్లీ పనిలోకి బయలుదేరాడు. దార్లో - కారెక్కుతున్న ఇంజనీరు గారి కూతురు కన్పించింది. ఆ అమ్మాయికి పాతికేళ్లుంటాయి. అందంగా అజంతా శిల్పంలావుంటుంది. చాలాతెలివైందీ, మంచిదీ అనీ ఆ వూళ్లో అనుకుంటారు. కాని, రామేశానికి వేళ ఆ అమ్మాయిని చూస్తే - అకారణంగా కోపం వచ్చింది. కారం రాసుకున్నట్టు ఒళ్లు మండింది. అంతలో - అతనికి- రావిశాస్త్రిగారి రొట్టె ముక్కలో డాక్టర్ గారో మరెవరో జ్ఞాపకానికి వచ్చేరు అతను... వెరో నాలుగూ ఒక ఆడా మగా ఇచ్చి తన ఎదుటనే అరగంట సేపు వాళ్లిద్దర్నీ ముద్దులాడించేడు, పాతిక రూపాయలిచ్చి ఓ ఆడ మనిషిని అర్ధరాత్రి బీచిని నగ్నంగా పరిగెట్టించేడు... "ట! రామేశానికి అలాంటి గమత్ వూహ వచ్చింది... కారెక్కుతున్న ఆమెని జబ్బ పట్టుకు లాగి, మండు టెండలో అలా 'గన్ పాయింట్' మీద పరిగెట్టించాలన్పించింది... తనదంటూ తనకు పెన్నే లేదు, గన్ ఎక్కడిదీ?

***

'మరింక బస్సు రాదు గాక రాదు' అని నిశ్చయించేసుకున్నాడు రామేశం. ఈ పాటికి హోటల్లో డ్యాన్స్ మొదలైవుంటుందేమో... టాక్సీలో పోతేనో... అనుకున్నాడు. సరితా, సబీనా, లైలా పంచ రంగుల్లో. పంచదార చిలకల్లా...రమ్మంటున్నారు!

టాక్సీ కోసం చూస్తున్న రామేశం కళ్లకి ఒక పాడు దృశ్యం (?) కనిపించింది... జుట్టు విరబోసుకుని, దిక్కులేఅంబరంగాకప్పుకొని ఒక నడివయసు నల్ల బిచ్చకత్తె, బస్ షెల్టర్ వేపు, వికారంగా నవ్వుకుంటూ వస్తున్నాది... బస్ కోసం వేయిట్ చేస్తున్న జనంలో... స్త్రీలు (సిగ్గుతో గాబోలు) మొహాలు తిప్పుకుంటున్నారు... పడుచు కుర్రాళ్లు ఆమెని నూటిగా వింతగా చూస్తున్నారు. పెద్ద మనుషులు, అసహ్యం నటిస్తూ,అటు చూస్తున్నారు ఓరగా... రామేశం కూడా అటు చాలా సేపు చూసేడు... 'ఈ తరం తరగతి గోడల్లో గొణుగుతోంది, గోడలపై దిస మొలల్తో ఎగాదిగా చూస్తోంది...' అన్నాడు నిఖిల్ ఇందుకే కాబోలు!

'...నేను చెరచబడ్డ గీతాన్ని
నగ్నంగా నడి వీథిలో కాటేసిన భూతాన్ని
స్వార్థపు కాంక్రీటు తొడల మధ్య
నలిపి వేయబడ్డ రాగాన్ని...'- అన్న

భైరవయ్య కలం ఈమెని చూసింతర్వాతే కదను తొక్కి వుంటుంది... అంతలో తన 'కోరిక' గుర్తుకి వచ్చింది. తలెత్తి చూస్తే - వికారంగా దిగంబరంగా వున్న బిచ్చకత్తె కన్పించింది... రామేశం సిగ్గుతో పాతాళానికి కృంగిపోయేడు. అతని టెక్నికలర్ కల 'ఫేడౌట్' అయిపోయింది. 'ఛీ!' అనుకున్నాడు. విసవిసా తన బస వైపు నడిచేడు. అలా నడుస్తున్న రామేశాన్ని, నిలబెట్టి - 'వంటింట్లో కబుర్లు చెప్పక కాలం గడుపుకో

కనీసం పెళ్లాం ప్రేమకైనా నోచుకో'... అన్నాడతని చెవుల్లో చెరబండరాజు. 'హు' అని హుంకరించాడు నలభయేళ్ల రామేశం జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా! బసకి వేళ రామేశంకీ ... ఇంతకు ముందు రామేశానికీ తేడా వుంది. అప్పటి రామేశం దరిద్రమున్న మూతుడు. ఇప్పటి రామేశం పెను తాచు పాము... ప్రళయజ్వాల!

బెర్ట్రాండ్ రసెల్‌కీ, మల్లాది వారికీ, ముని మాణిక్యం వారికీ, రావిశాస్త్రి గారికీ, నిఖిలేశ్వర్, భైరవయ్య, చెరబండ రాజుగార్లకీ కృతజ్ఞతలతో!

మాష్టారూ, టైమెంత?

"టైమ్ ఎంతయిందండీ?"

ఇచ్చిన జవాబుకు రెండు మూడు రకాలుగా స్పందించవచ్చు. అబ్బా, అపుడే అంత టైమయిందా అనవచ్చు; ఏమిటి ఇంతేనా అనికూడా అనవచ్చు; లేక అహా అని ఊరుకోనూ వచ్చు. ఆయా వ్యక్తులను బట్టీ, వారి అవసరావసరాలనుబట్టీ, టైము విలువ మారుతుంటుందన్నమాట.

టైము అంటే ఇన్ని గంటలు, ఇన్ని నిముషాలు, ఇన్ని సెకండ్లు అని మాత్రమే కాదు. ఇన్ని రోజులు, నెలలు, సంవత్సరాలుకూడా టైమును వ్యక్తం చేస్తాయి. టైమును కొలతబద్దలో. అవి గడియారాలూ కావచ్చు; కాలెండర్లూ కావచ్చు; దశాబ్దాలూ, శతాబ్దాలూ కావచ్చు. టైముకు కాలపరిమితి అంటూ లేదు. టైముకు టైము లేదు. ఆలస్యంగా లేచే బద్ధకస్తుడికి ఆఫీసు టైమ్ త్వరగా పరుగెడుతుందని అనిపిస్తుంది. ఆఫీసు వదిలేటపుడు వెధవది ఇంకా అయిదు కాలేదే అనిపిస్తుంది. నూతన దంపతులకు కాలమే తెలియదు. ఈ గడియారాలూ, తెల్లవారడాలూ లేకుండావుంటే బావుండునని పిస్తుంది వాళ్లకు.

మరణ శయ్యమీద వున్న వ్యక్తికి తాను చూడవల్సిన వాళ్లు రాకపోతే కాలం తరుముకొస్తూందే అనే భావం కలుగుతుంది; లేక భరించలేని బాధ అయితే, కాలం ఇంత మెల్లగా నడుస్తుందే, చావు త్వరగా రాకూడదూ అనిపిస్తుంది.

రేషన్‌కోసం క్యూలో నిల్చొంటే నిల్చొన్నది పది నిముషాలయినా, అరగంటనుంచి నిల్చొన్నట్లు ఫీల్ అవుతాడు. మంచి సంగీత సభకు వెళ్ళి రెండు గంటల సేపు కూర్చొని విన్నా, అపుడే అయిపోయిందా అనిపిస్తుంది. టైము రబ్బరులా సాగుతోంది; ముడుచుకొంటుందికూడా.

శాసన సభలో సభ్యుడు మాట్లాడటానికి సభాధ్యక్షుడు పదినిముషాల టైము ఇస్తే, ఆ టైముకాస్తా ఆ సభ్యుడు ఉపోద్ఘాతం చెప్పటానికే సరిపోతుంది. సభాధ్యక్షుడు టైమ్ అయిపోయిందని గంట కొడితే అపుడే అయిపోయిందా అని అడుగుతాడు.

ప్రేయసీ ప్రేమికులు ఫలానాచోట ఫలానా టైముకు కలుసుకొందామనుకొంటారు. ఒకరు ముందుగా వెళ్లి, ఒకరు ఓ పది నిముషాలు తర్వాత వచ్చినా యుగాలు గడిచినట్లనిపిస్తుంది. ఇంత ఆలస్యంగానా అని నిష్టూరాలు నడుస్తాయి.

ఈ టైమ్‌కు బొత్తిగా మంచీ మర్యాదా ఏమీ తెలీదు. ఓ పది రోజుల్లో తిరిగి ఇచ్చేస్తానని అప్పు తీసుకొన్న వాడికి ఆ గడువు టైము గిర్రున తిరిగి వచ్చేస్తుంది. కాస్త ఆలస్యంగా వస్తే దాని సొమ్మేమి పోయింది? బోఫోర్స్ గురించి ఇంకా చర్చిస్తూనే ఉన్నాం. అపుడే జపాన్‌నుంచి లంచం పుచ్చుకొన్న విషయం బయటకు రావాలా? కాస్తవిలువాలూ, మంచి చెడూ చూసుకొని రావద్దూ?

టైముకు విలువకూడా వుంది. సభ ఫలానా టైముకు జరుగుతుందంటారు. ఫలానా మంత్రిగారు వస్తారని చెబుతారు. ఈ మధ్యనే జూబిలీ హాలులో ఒక కేంద్ర మంత్రి గారు వచ్చి ఒక మీటింగు పెట్టారు. పొరు గూరునుంచి రావల్సిన ఆయన రెండు గంటలు ఆలస్యంగా వచ్చారు. అంతసేపూ ఆ

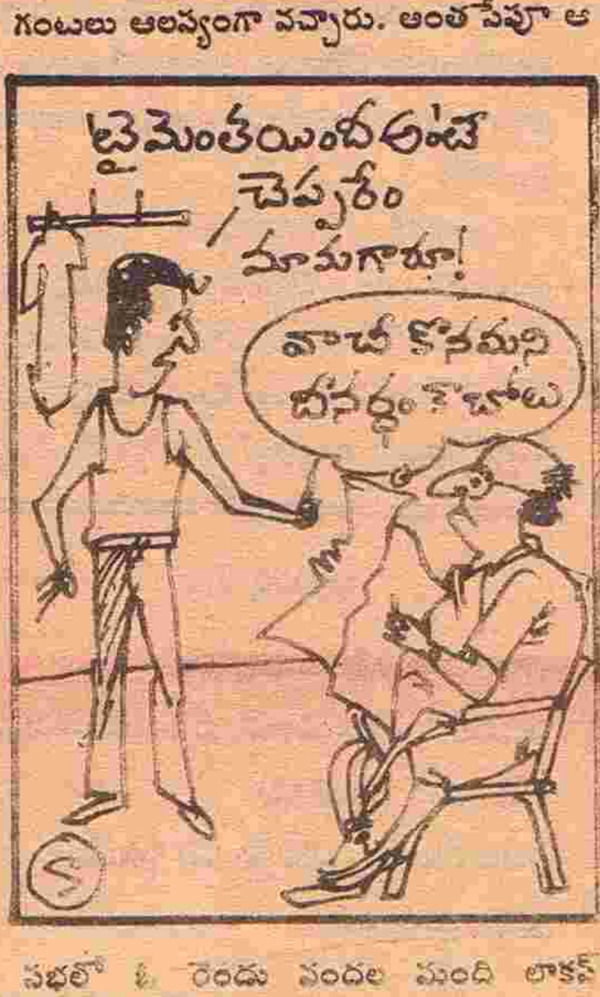

సభలో ఓ రెండు వందల మంది లాకప్ అయిపోయారు. అంటే వారంతా 400 గంటల్లో చేయగలిగే పనిని చేయలేకుండా పోయారన్న మాట. ఇన్ని వందల గంటల పని వృధా అయినా పర్వాలేదనిపించినంత ముఖ్యమైన ఏ పని మంత్రిగారికి వుండిందో మనకు తెలియదు. ఏమైనా చెప్పండి, మంత్రులకు కాలం విలువ తెలియదు.

టైమంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. ప్రపంచంలో ఏ రెండు వాచీలయినా, గడియారాలయినా ఒకే టైము చూపుతాయా?

టైము టైమే; నిముషం నిముషకాలమే వుంటుంది; గంటంటే గంటే. అయితే మనం కాలం విహంగంలా ఎగిరిపోతుందని, తాబేలులా నడుస్తుందని అనుకొంటుంటాం. అది కాలమాన పరిస్థితుల ప్రభావం మాత్రమే.

బస్సులు, రైళ్ళు, విమానాలు టైముకు రావటంలేదని గోల చేస్తుంటారు. సూర్యుడికే ఒక టైములేదు; రోజుకు ఒక టైముకు ఉదయిస్తుంటాడు. సూర్యుడు ముందరగానో, ఆలస్యంగానో ప్రతిరోజూ కనిపిస్తాడు. కాని చంద్రుడు కొన్ని రోజులు కనపడనే కనపడడు. వాళ్ళకు లేని టైము మనకెందుకు చెప్పండి. అన్నట్టు టైమెంతయిందండీ?

—వి.హనుమంతరావు